

בש"פ 1101/21 - המלאן אלעمرני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1101/21

כבד השופט ד' מינץ

לפני:

המלאן אלעمرני

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי בבא ר שבע (כב' השופט נ' ابو טהה) במ"ת 20-52502-05-20 מיום 19.1.2021

עו"ד ניל סימון

בשם העורר:

עו"ד דגנית כהן ולייאמס

בשם המשיבה:

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**) על החלטת בית המשפט המוחזוי בבא ר שבע (כב' השופט נ' ابو טהה) במ"ת 20-52502-05-20 מיום 19.1.2021 בגדירה הוראה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד העורר ושניים נוספים הוגש לבית המשפט המוחזוי כתוב אישום המיחס להם עבירות של רצח בנסיבות חמימות ושיבוש הליכי משפט. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 28.3.2020 התגלו ויכוח בין בתו של העורר (להלן: המנוחה) לבין העורר, בנו (להלן: נעמן) ואחיהנה של המנוחה (נכדו של העורר, להלן: נאסר). עobar לוויוכות, גמלה בליבם של הנאים החלטה להמית את המנוחה. לשם כך הצדיד נעמן בסיכון באורך של כ-30 ס"מ באמצעותה ذקר את המנוחה שכבה על משטח בטון בכנסה למבנה בו מתגוררת אמה, אשתו של העורר (להלן: נעמית). במקביל, נאסר נעמד בצד מנוחה ובעט בה בכל חלק גופה. המנוחה ניסתה לחlez עצמה והחללה זוחלת לכיוון של נעמת, המרותקת לכיסא גלגליים. נעמת צעקה על נעמן ונאסר שיחדלו ממעשייהם. העורר, אשר עמד בסמוך וצפה בمتתרחש,

עמוד 1

ניגש אל נعمת, החל להכות אותה ולהרחק איתה ממנה, תוך שהוא מאיים עליה כי אם לא תפסיק ל诅וק "הוא יירוג אותה ביחיד עם הבית שלה".

במה שלאמר, נעמן ונאסר תפסו את המנוחה ושיספו את גרונה. כאשר המנוחה הפסיקה להגב נעמן ונאסר הרימו אותה, הכניסו אותה לרכבו של נעמן, ונסעו למקום שאינו ידוע למשיבה, שם נפטרו מגופתה בלבד עם הסכין. במקביל, העורר נטל צינור מים והחל לשטוף את משטח הבטון מדמה של המנוחה. כאשר ראו הנאים כי לא הצליחו לנகוט את המשטח מדמה של המנוחה, הזמינו ערבל בטון ויצקו שכבת בטון נוספת על המשטח, על מנת להסתיר את כתמי הדם.

ביום 24.5.2020 הגישה המשיבה בקשה למעצר הנאים עד תום ההליכים נגדם. בבקשתה נטען כי קמה עילית מעוצר סטטוטורית נגד הנאים נוכח העבירה המיוחסת להם וכי קיימן יסוד סביר לחשש כי אם ישוחררו ינסו לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין. בא-כוח העורר טען כי מהעובדות המתוארות בכתב האישום עולה כי ניתן להאשים את העורר לכל היותר בעבירות אי-מניעת פשע. יש לקחת בחשבון גם את גילו של העורר (כבן 64) ואת מחלת הסכרת ממנה הוא סובל. לפיכך, התבקש שחרורו בתנאים שיבתיו את התיציבותו למשפט.

ביום 19.1.2021 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. נקבע כי טענותיו בקשר לעבירה המיוחסת לו בכתב האישום הן טענות במישור המשפטי, שמקורן להתרבר במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינת קיומן של ראיותلقאה. לצורך בחינת בית המשפט את הריאות בשלב המעצר אין צורך "לפלח" במדוק אeat חלקו של כל אחד מהמעורבים ברצח המנוחה. נוכח קיומה של תשתיית ראייתית ובהתאם מחלוקת בדבר קיומה של עילית מעוצר, קבע בית המשפט כי אין מקום כלל לבחון חלופה מעוצר.

מכאן לעורר שלפנינו. העורר טען כי שגה בית המשפט בקבעו כי קיימות ראיותلقאה נגד העורר וכאשר דחה את הטענה בדבר כרשות בחומר הראיות נגדו. לא קיימת כל ראייה להחלטה משותפת של העורר יחד עם נעמן ונאסר להמית את המנוחה ואין כל ראייה שהייה מעורב באופן פיזי ביצוע הרצח. חלקו של העורר לפיה הנטען הסתכם בכך שאינם יכולים לתת משקל לעדotta של עדות ראייה נספתח שהיתה במקום מפהת הסתרות הרבות הקיימות בנסיבות שהיא מסרה במשטרה. כמו כן, היה על בית המשפט לתת משקל לניטובתו האישית של העורר, ובהן גילו ומצבו הבריאותי. על כן, מתבקש שחרורו של העורר או לפחות הפחות שיוגש תסקير מעוצר בעניינו.

מנגד, טענה המשיבה כי אין לקבל את העורר, שכן המחלוקת באשר לקיומן של ראיותلقאה מצומצמת בעיקור ביחס לשאלת משפטי הנוגעת לדיני השותפות ביצוע העבירה. אלא שנוכח העובה שלא מדובר באדם ذو שנקולו לאירוע, אלא באבי המשפחה, בעל הסמכות במשפחה, אשר על פי ראיותידע באופן ברור להicken מתגלגל האירוע, אין מקום להרהר אחר קיומה של תשתיית ראייתיתلقאה להוכחת המיוחס לו. המשיבה גם הפנה לגורסתו של העורר במשטרה, שם העלה גירסה שקרית לחלוון על פיה כלל לא היה מודיע למתרחש. נוכח חריגותו של האירוע ואכזריותו, אף חלופה לא תסכן.

לאחר שיעינתי בחומר הראיות שהוגש לעיוני, נחה דעתני כי בדיון קבע בית המשפט המחווי כי יש במאrog הראיית שוואג נגד העורר כדי לבסס תשתיית ראייתיתلقאה מספקת בשלב זה להוכחת המיוחס לו. נקודת המוצא

לдин היא כי השאלה בשלב זה אינה האם הראיות מספקות לצורך הרשות הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה (בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.4.2020); בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (7.6.2020)). בעניינו די לעת הזה בריאות המצביעות על הימצאות העורר בזירת הרצח; מודעותו לביצוע הרצח; והמעורבות הלאכoriaת במעשה על מנת לבסס אפשרות הרשותו במילויים לו. המידה המדויקת של מעורבות העורר במעשה הרצח תידן ותיקבע על ידי בית המשפט שיידן בתיק העיקרי (והשו: בש"פ 19/1856 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (2.10.2019)). וודges, כי גם אם חלקו של העורר היה מינורי במובן זה ש"רק" צפה מהצד ולא מנע את הרצח, קשה להלום את הטענה שמידת השתתפותו באירוע לא מצביעה על מסוכנותו הרבה. מדובר ברצח אכזרי בدم קר אשר על פי הטענה בוצע על ידי בנו ונכדו של העורר כאשר אחד מהם ذكر את בתו ושיסף את גרונה אל מול פניו. באותו שעה כל שעשה העורר, אליבא דגירסה הци מיטיבה עמו על פי כתוב האישום, היה להזהיר כביכול את אשתו לבת התערבות במעשה. אני מתקשה אפוא, אף בשלב זה של ההליך, לדבר באדם שאין לו כל קربה לקרבן הרצח. קל וחומר, בן בנו של קר וחומר שעשה שמדובר בבתו של העורר.

8. בנסיבות אלו, אין די בטענת העורר כי נהג כפי שנהג מתיוך דאגה כנה לאם, כדי להחילש מעוצמת התשתית הראיתית הלאכoriaת נגדו, בשלב זה. זאת אף מוביל להידרש למסרת עדת הראיה כי העורר קרא לאם לשטוק ולהפסיק את צעקותיה, בזמן שזו עצקה וצרחה לנוכח רצח בתה המתבצע נגד עיניה, היכה אותה ואים עליה כי אם תמשיך לצחוק, הוא יהרוג גם אותה (חקירות חנאן אבו רכמה מיום 18.4.2020, עמ' 17-18).

9. התשתית הראיתית אף מתחזקת נוכחות גרסתו של העורר, בחקירותיו במשטרת, לפיה היה בעבודה בזמן הרצח (חקירה מיום 27.4.2020, עמ' 2, שורה 9); או ישן בחדרו (חקירה מיום 5.5.2020; חקירה מיום 7.5.2020) ואם היה רואה את שאירע היה קורא למשטרת (חקירה מיום 7.5.2020; חקירה מיום 27.4.2020, עמ' 3, שורות 21-20; חקירה מיום 22.4.2020, שורה 4, שורה 73). מעבר לכך, חזר העורר וטען בחקירותיו במשטרת כי כלל לא "אכפת" לו מה אירע לבתו, אם חיה היא אם מתה (חקירה מיום 5.5.2020, עמ' 4, שורה 83; חקירה מיום 19.4.2020, עמ' 5-6).

10. לא ניתן לציין כי נוכחות קיומן של ראיות לכואורה להוכחת עבירות רצח, נקודת המוצא היא כי קמה נגד העורר חזקת מסוכנות סטטוטורית, וכי לא ניתן לשחררו לחלופת מעוצר או מעוצר בפיקוח אלקטרוני בהיעדר "טעמים מיוחדים שיירשמו" (סעיף 22ב(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעוצרים), התשנ"ו-1996; וראו: בש"פ 6185/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (2.10.2019)). מוביל שנעלמו מעיני טענות העורר באשר לגילו ומציבו הבריאותי, איןני סבור כי במקרה זה מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים שחררו לחלופת מעוצר. בנסיבות העניין, גם לא נפל פגם בהחלטה על מעוצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, מוביל להפנותו תחילת לשירות המבחן לשם עיריתת תסקير מעוצר בעניינו (וראו למשל: בש"פ 9255/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.2.2021)).

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד באדר התשפ"א (8.3.2021).

